

Storeholt, og de Besøg glemte hun ikke. Hr. Søholm, hvis Tanker øjeblikkelig omsatte enhver Ting i Penge, havde oprørt hende ved at gaa rundt og vurdere baade Besætning og Markredskaber, ja Malerierne paa Væggene og Parkens Værdi som Brændsel, i det hele ved at tale om Storeholt som om en almindelig Handelsvare. Hun kunde derfor heller ikke beklage, at det nu var kommet til et Brud mellem John og hans Svigerfar, saa de ikke taalte at se hinanden.

Ved nu at tale med Frøken Søholm kunde hun mærke, at den rige Mand var begyndt at blive ængstelig for de tredive Tusinde, han ved sin Datters Giftermaal havde anbragt i Gaarden. Hun fik endogsaa det bestemte Indtryk, at Søsteren i Øjeblikket opholdt sig her som hans Spion. Dette gjorde hende yderligere urolig, og hun bestemte sig til straks at tale med John og forlange en Forklaring.

Hun kom op ad Verandatrappen umiddelbart efter, at Doktorfamilien var kørt bort. Da hun ikke fandt Brodersønnen i nogen af de andre Stuer, søgte hun ham i hans eget Værelse. Her sad han slapt sammensunken i en Lænestol. Den sorte Fløjls Baret havde han kastet fra sig paa et Bord.

„Forstyrrer jeg?“

„Naa — Jeg sad ganske vist og tænkte. Men kom kun ind, Tante! Du er altid velkommen!“

Han rejste sig op og bød hende Plads i Sofaen.

„Hør, John! Skal vi ikke med det samme snakke lidt om vore Pengeaffærer? Saa er det overstaet.“

Jægermesteren smilte ret naturligt, skønt han blev noget farveløs i Ansigtet.

„Er du bange for dine Penge, Tante Bertha?“

„Nej, men jeg sætter Pris paa at have Rede paa mine Ting. Hvorfor har jeg ikke faaet mine Renter?“

„Herregud, vi er jo endnu midt i Terminen.“

„Jamen, jeg har heller ikke set noget til mine Decemberrenter, og dem plejer du dog at sende mig i Løbet af Foraaret.“

„Jeg skal se efter i mine Bøger. Der er altsaa sket en utilgivelig Forsømmelse, som jeg meget beklager.“